

Хатнє багаття

Олена Пчілка

Дружинонько мила! Не хочу тобі я
Перечити в справах твоїх,
Та тільки єсть певна у мене надія,
Що слів не одвернеш моїх,
Порад у дрібнотах, моя ж ти пташино!
От бачиш, наприклад, недавно якось
Я бачив: служниця з села, та Горпина,
Сиділа з тобою рядком...Те здалось
Мені не до ладу... Звичайно,нехай:
Єднання з народом - ця річ не псує...
Та треба, голубко, зважать на звичай:
Ніяково, серце мое!
Або хоч би й це, моя рибочко мила:
Обідав у нас хтось чужий...
Видимую ж прикрість ти гостю вчинила:
Крививсь він на вбір твій чудний...
Народне убрання - це річ пречудесна!
Тут навіть і думка хороша єсть...
Ну, що ж, отак дома - тепер у нас весна -
Чому не зробити убранню ту честь?
Це добре часами, убір той сільський,
І так закраша він обличчя твоє!..
Та треба зважати, як хтось є чужий:
Ніяково, серце мое!
Та й мова синочка теж трохи клопоче
Мене, як на їй я спинюсь...
Звичайно, мале ще й навчиться, як схоче,
По-всякому - тим не журюсь...
Скажу: навіть мило, як тее малятко
Народную пісеньку втішно співа,
Чи казку про вову прокаже, зайчатко,
Чи татком пестливо мене назива;
А все ж воно якось здається чудним!..
Між людьми у вуха неначебто б'є...
Бо знаєш: вважають у нас те смішним...
Ніяково, серце мое!